

El Nostre Futur és el Local

English title: *Local is Our Future: Steps to an Economics of Happiness* (book excerpt)

Written by: Helena Norberg-Hodge – Founder & Director, Local Futures
Traduït per / translated by: Álvaro Royes

[El següent és un extracte del primer capítol de Local is our future: Steps to an Economics of Happiness, un nou llibre de Helena Norberg-Hodge, publicat per Local Futures el juliol del 2019.]

Perquè la nostra espècie tingui futur, aquest ha de ser local.

La bona notícia és que el camí cap a aquest futur ja s'està forjant. Lluny de les pantalles dels principals mitjans de comunicació, la crua narració "com més gran, millor" que ha dominat el pensament econòmic durant segles està sent desafiada per una perspectiva inclusiva molt més noble, més "femenina", que situa el benestar humà i ecològic al capdavant i al centre. La gent arriba a reconèixer que la connexió, tant amb els altres com amb la mateixa natura, és la font de la felicitat humana. I cada dia surten noves iniciatives inspiradores que mostren el potencial d'autèntica prosperitat.

Al mateix temps, hi ha una consciència creixent, des de la base fins a l'àmbit acadèmic, que l'economia real és el món natural, del qual en última instància, depenem de totes les nostres necessitats. Només quan acceptem un canvi estructural en l'economia actual, lluny de la dependència d'un mercat global dirigit per empreses, cap a sistemes locals diversificats, podrem viure d'una manera que reflecteixi aquesta comprensió.

Tràgicament, els nostres líders polítics i empresarials segueixen cecs a aquestes i altres realitats. Ens estan portant per un camí diferent, un on la biotecnologia alimentarà el món, internet permetrà cooperació mundial, els robots alliberaran les persones de la fatiga de l'esforç físic i mental i on la cada cop més riquesa d'un 1% d'alguna manera 'derramarà' beneficiant dels pobres.

Com és aquest futur? Ray Kurzweil de Google ens informa que els nostres aliments provindran de "edificis verticals controlats per IA" i inclouran "carn clonada in vitro". Segons Elon Musk de Tesla, construir una ciutat a Mart és "fonamental per maximitzar la vida de la humanitat", mentre que "30 capes de túnels" alleujaran la congestió de les ciutats altament densificades a la Terra. Goldman Sachs explica que la digitalització d'objectes quotidians "establirà xarxes entre màquines, humans i internet, cosa que conduirà a la creació de nous ecosistemes que permetin una major productivitat, una millor eficiència energètica i una major rendibilitat".

Aquestes idees són lloades com a visionàries i audaces, però el que prometen és simplement una escalada de les tendències dominants –expansió neocolonial, urbanització i mercantilització– carregades d’aparells de luxe. El que no ens diuen és que, a tots els nivells, el sistema aboca el recurs natural més abundant de tots, l’energia humana i la mà d’obra, a les escombraries. Al mateix temps, els nostres impostos subvencionen un augment espectacular de l’ús d’energia i dels escassos recursos naturals. Tenim un sistema que crea simultàniament atur massiu, pobresa i contaminació.

Aquest sistema no és l’expressió de la voluntat de la majoria: al contrari, ens han exclòs activament de paraula. Però tampoc crec que una narrativa de ‘bons contra dolents’ sigui exacta. És cert que les persones que empenyen conscientment el monocultiu corporatiu només representen una petita fracció de la població mundial (potser menys de 10.000 individus a tot el món), però fins i tot ells estan fascinats per models i indicadors econòmics abstractes que sovint són cecs de les conseqüències al món real de les seves decisions.

En cert sentit, el sistema ens ha capturat a tots. Fins i tot els consellers delegats de grans empreses i bancs estan impulsats per mercats especulatius per assolir els objectius de creixement i guanys a curt termini; estan sotmesos a una intensa pressió per mantenir-se al capdamunt per por de perdre els seus propis llocs de treball i defraudar els seus accionistes. Per tant, és el propi sistema al qui se li ha de passar comptes i canviar, no els individus intercanviables qui tenen rols de poder dins seu.

Però, com he dit al principi, aquesta no és l’única direcció en la que el món gira. La gent arreu del planeta anhela els profunds vincles de comunitat i connexió amb la natura amb què hem evolucionat durant la major part de la nostra existència. I des de les bases estan pressionant per exercir un canvi fonamental de direcció. La seva visió no és una visió basada en el fetitxe d’uns quants multimilionaris per a trucs d’alta tecnologia i per a l’acumulació de diners: en lloc d’això sorgeix d’una profunda experiència del que significa ser humà.

Als moviments de base de tots els continents, persones de diverses cultures s’uneixen per reconstruir el teixit social i re-connectar amb la Terra i els seus ecosistemes. Estan construint economies locals pròsperes i comunitats intergeneracionals que proporcionen treballs més significatius i productius. Des d’horts comunitaris fins a mercats agrícoles, des d’espais d’aprenentatge alternatius fins a aliances i cooperatives empresarials locals, tot això té en comú una renovació de les relacions basades en el lloc que reflecteixen un desig humà durador i innat d’amor i connexió.

Aquestes iniciatives de localització demostren emfàticament que la naturalesa humana no és el problema; al contrari, és l’escala *inhumana* d’un monocultiu tecnoeconòmic que s’ha infiltrat en les nostres vides, manipulant els nostres desitjos i les nostres necessitats.

Aquesta comprensió es reforça observant què passa quan les persones tornen a entrar en contacte amb estructures a escala humana; he vist presoners transformats, adolescents delinqüents que tenien sentit i propòsit, que es curava la depressió i que s'acostaven les ruptures socials, ètniques i intergeneracionals.

En molts casos, aquestes iniciatives provenen més del sentit comú que de qualsevol intenció de "canviar el món". Però, juntes, presenten un poderós desafiament a l'ordre corporatiu i articulen una visió del futur molt diferent.

Aquest moviment emergent transcendeix la dicotomia convencional esquerra-dreta. Es tracta de permetre que diversos valors i somnis humans floreixin, alhora que es reincorpora la cultura de la natura. Significa que les societats poden avançar cap a una renúncia a la dependència de monopolis distants i inexplicables que produeixen les nostres necessitats bàsiques en sistemes monoculturals mecanitzats i a l'altra banda del món; canviant a un sistema a favor de la producció local i artesanal per a les necessitats locals. Aquí es posa èmfasi en les necessitats *reals*, no en els desitjos artificials creats pel marketing i els anuncis en un esforç per alimentar els forns del consumisme i el creixement il·limitat.

Localitzar significa sortir de les bombolles d'especulació i deute altament inestables i explotadores i tornar a l'economia real, la nostra interfície amb altres persones i el món natural. En lloc d'exigir infinitat de pastanagues perfectament rectes i descartar les que no ens entren pels ulls (com fan les cadenes de supermercats), els mercats locals requereixen una diversitat de productes i, per tant, creen incentius per a una producció més diversificada i ecològica. Això significa més menjar amb molt menys maquinària i productes químics, més mans a la terra i, per tant, una ocupació més significativa. Significa reduir dràsticament les emissions de CO₂, no necessitar envasos de plàstic, més espai per a la biodiversitat salvatge, més circulació de riquesa a les comunitats locals, més converses cara a cara entre productors i consumidors i cultures més florents basades en una autèntica interdependència.

Això és el que anomeno l'efecte 'multiplicador de solucions' de la localització, i el patró s'estén més enllà dels nostres sistemes alimentaris. En aquest sistema de monocultiu global cec, desconnectat i massa especialitzat, he vist construcció d'habitatges construïts amb acer, plàstic i formigó importat mentre els roures del lloc són arrasats i convertits en estelles i conglomerat. En canvi, l'escurçament de distàncies significa estructuralment més ulls per hectàrea i un ús més innovador dels recursos disponibles. Pot semblar utòpic, però a mesura que retirem la dependència de sistemes automatitzats i molt centralitzats en camps com l'assistència sanitària i l'educació, podem reequilibrar les relacions entre metge i pacient, entre professor i alumne i, per tant, fer espai per a les necessitats i capacitats individuals.

És del tot raonable preveure un món sense atur. Igual que passa amb tots els preus dels prestatges d'un supermercat, l'atur és una decisió política que, en aquests moments, s'està prenent segons el *mantra* de "l'eficiència" en les polítiques per al benefici centralitzades. Com que tant l'esquerra com la dreta polítiques han entrat en el dogma de "com més gran, millor", als ciutadans no ens ha quedat cap alternativa factible.

Quan enfortim l'economia a escala humana, la presa de decisions en si mateixa es transforma. No només creem sistemes prou accessibles perquè puguin ser influïts, sinó que també ens incorporem a una xarxa de relacions que arrela les nostres accions i perspectives a un nivell profund. L'augment de la visibilitat dels nostres impactes sobre els ecosistemes locals i comunitaris condueix a la consciència amb l'entorn, cosa que ens permet tenir la capacitat de portar a terme canvis i esdevenir més humils al veure la complexitat de la vida que ens envolta.

A un nivell fonamental, la localització ens permet apreciar la naturalesa de l'univers en constant evolució. En lloc de viure amb etiquetes - veient el món a través de paraules, conceptes i números -, prenem consciència que cada persona, animal i planta és única i canvia d'un moment a un altre. La localització ens proporciona la intimitat i el ritme necessaris per sentir aquesta plenitud i per sentir l'alegria de formar part d'una xarxa viva de relacions.

Ens enfrontem a una clara elecció entre dos camins radicalment divergents. Un ens condueix de cap a un desenvolupament ràpid, a gran escala, monocultural i tecnològic. És un camí que ens separa les unes de les altres del món natural i que accelera el nostre declivi social i ecològic descendent. L'altre camí consisteix a frenar, reduir la intensitat i afavorir una connexió profunda, per tal de restaurar les estructures socials i econòmiques essencials per satisfer les nostres necessitats humanes materials i profundes de manera que nodreixin l'únic planeta que tenim.

Les còpies de butxaca de Local is Our Future estan disponibles per demanar-les a la botiga en línia de Local Futures.

This is an excerpt from the first chapter of *Local is Our Future: Steps to an Economics of Happiness*, a new book by Helena Norberg-Hodge, published by Local Futures in July 2019.

Paperback copies and E-book of *Local is Our Future* are available to order from Local Futures' online store: <https://www.localfutures.org/store/Local-is-Our-Future-p140051233>